

Birmanec.

Spisal *Radivoj*.

soboto pred binkoštno nedeljo je bilo. Po trgu se izprehaja vse polno ljudi, ki kupujejo, največ pa morda gledajo po prodajalnih kolibah razstavljene stvari, igrače in slaščice.

Kar hipoma se zaleti množica ljudi proti oglu za neko lopo.

Tamkaj je ležala v nezavesti na tleh beraška deklica; zemlja in obleka sta bili krvavi.

Kmalu so pripeljali tja rešilni voz. Prišel je tudi zdravnik. Ta je pogledal deklico in zmajal z glavo, rekoč: »Kri se ji je ulila! Pomoči ji ni več mogoče!«

Dva moža sta jo spravila potem v voz, ki je zdrdral proti bolnici.

* * *

»Kako dolgo ni Jerice! Kako sem že lačen. Gotovo je šla k botru. Prinesla mi bo za birmo novo obleko. Kako bo prijetno! — Kako sem lačen!«

S pojemačim glasom je govoril te besede deček. Hodil je nekoliko časa po sobi. A ker se je bilo že zmračilo, je legel na posteljo. Pa je bila videti preprosta in ubožna ta posteljca. Taka je bila kakor ostala oprava, kolikor je je sploh bilo v sobici.

Dolgo časa je sedel deček na postelji s sklenjenimi ročicami, glasno moleč vse molitve, kolikor se jih je naučil še od rajnke mamice in od edine, še živeče sestre. Nepremično je gledal na sv. Razpelo na nasprotni steni. Tuintam mu je splaval pogled do vrat. A niso se odprla, sestrice ni bilo z njegovo obleko! — Spanec ga je premagal. Sladko je začel sanjati o jutrišnji birmi. Sanjal je o novem oblačilcu, o svetli cerkvi, o gospodu škofu...

Pričelo je zvoniti v mestnih cerkvah k dnevu. Nekako lepše se ujemajo danes glasovi zvonov, saj naznanjajo lep, velik praznik. Danes je vendar Duhovo, danes je binkoštna nedelja, ko pojde toliko dečkov in deklic k birmi. Srečna decal!

Na dečkovo posteljo so posvetili prvi žarki ljubega solnčeca, ki so zbudili dečka. Hitro je skočil pokonci, pogledal na sosednjo posteljo in zgubančil čelo. Bila je namreč prazna, saj ni bilo Jerice na nji.

Temne slutnje so se mu začele zbujati v duši. Zakaj ni prišla Jerica? Kod neki hodi? Kje je spala? Kje je njegovo birmansko oblačilo? — Vrhutega se je tudi začel oglasati njegov lačni želodček. Treba bi ga bilo umiriti...

Deček je šel k omari. Ali nobene skorjice kruha ni bilo več v nji. Vsi lončki so bili prazni. Le par vinarjev je ležalo na polici. Te je pobral, hoteč si kupiti kruha. Oblekel se je površno in hitel odpirat vrata. Preveč slaboten je že. Komaj doseže kljuko, ali premakniti je ne more. Pritiska in pritiska, dokler se ne zgrudi na tla. Glad ga je premagal, zakaj jedel že ni od včeraj zjutraj, odkar je šla sestra z doma.

Že itak blede lice mu je še bolj pobledelo. Precej časa že leži nepremično na tleh, ali zdajci se mu razlije po licu nasmeh . . .

Dečku se zazdi, da je v veliki cerkvi. Oblečen je v lepo, novo obleko. Ravno stoji pred njim škof. Pomazilil ga je na čelu in se dotaknil njegovih lic . . .

Zavezal mu je boter čelo z belim trakom . . .

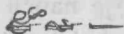
Na trgu sta. Pred prodajalčevo lopo zbira boter svojemu birmancu darila. Kupil mu je uro z dolgo, zlato verižico, orglice, lepo mašno knjigo in polno ruto slaščic . . .

Prvič je danes v gostilnici. Boter mu je ukazal, naj gre po sestro Jerico. In sedaj tam vsi trije jedo in pijo. Kako je vesela Jerica bratovih daril! Kako ogleduje zlato verižico! Kako ji ugaja lepa mašna knjižica! . . . Še bolj so se nasmehnili dečkova lica. Zaklical je s slabotnim glasom: »Jerica!« A precej je spet utihnil. Z lica mu je izginil nasmeh. V sobi je ležal — mrliček . . .

* * *

Binkoštni ponedeljek popoldne se je vil proti mestnemu pokopališču žalosten izprevod. Nekaterim se je zdelo nenavadno, ker so nesli dvoje rakev obenem. Obe sta bili beli, a prva je bila večja kakor druga. Spredaj je šlo paroma več dečkov — součencev Jeričinega bratca.

V en grob so položili oba, brata in sestro, ki sta praznovala med nebeškimi krilatci binkoštno praznike . . .

Ah, kako rad . . .

*Ah, kako rad
ptiček zletel bi iz kletke:
Tam zunaj sije pomlad,
dehtijo cvetke . . .*

*Tam zunaj zlata prostost,
veselje in sreča,
tu notri težka bridkost,
tu notri je ječa.*

*Pesem mi v sredi srca
zaprta je divna,
a pota ven si ne zna,
žalost mori jo skrivna.*

*Ah, sreče detinske vrt,
ah, deca, vi cvetke žive,
k vam meni vhod je zaprt,
nad mano so megle sive!*

Fran Žgur.

